

ಜನವೀಕದ ಅಂಕುಶ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಮದ ಇಕಿಸೌ

ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಪಷ್ಟ ಭಾರತದ ಒಂದು ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಆ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೇ ನಾನೂ ನನ್ನ ಕನಸಿನ ಭಾರತವನ್ನು ಮನಸ್ಸಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. 2020ರಲ್ಲಿ ಆ ಕನಸು ನನಸಾಗಲಿ ಎಂದು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಸಮಾನತೆ, ನ್ಯಾಯ, ಭ್ರಾತೃತ್ವ ಇವೆಲ್ಲವೂ ನನ್ನ ಭಾರತದ ಕನಸಿನ ಗುಣಗಳು. ಮೊದಮೊದಲು ನನಗೆ ಈ ಕನಸನ್ನು ನನಸಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಘಟ್ಟದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಾನು ಬೆಳೆದಂತೆಲ್ಲ, ಸಮಾಜವನ್ನು, ಜನರ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಅರಿಯುತ್ತ ಹೋದಂತೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಬದಲಾಯಿತು. ಈಗ ನಾವು ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿಲ್ಲ; ಬದಲಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೊರಟಿದ್ದೇವೆ ಅನಿಸುತ್ತಿದೆ.

ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ದೇಶಕ್ಕಿಂತ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೇ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವದ್ದು. ಭಾರತ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಬಲಶಾಲಿ, ಸಾರ್ವಭೌಮ, ಸೈನ್ಯಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಸೂಪರ್ ಪವರ್ ದೇಶವಾಗುವುದು ನನಗೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ನಾನು ಸಾರ್ವಭೌಮ ಪ್ರಜೆಗಳ ಕನಸನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಮಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬೇಕು. ಸ್ವಾವಲಂಬನ ಮುಕ್ತ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಅವಕಾಶಗಳು ಬೇಕು...

ಆದರೆ ಈಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿರುವುದೇ ಬೇರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರು ಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಕೂತು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು ನಮಗೆ ವಿಧೇಯರಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಪ್ರಗತಿಪಥದಲ್ಲಿರುವ ಸಮಾಜದ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ನಾವು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದರ ಸೂಚನೆ. ಪ್ರಗತಿಪರ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹಿತವೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಬೇಕು. ಸಮಾಜದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಸಹ ತನ್ನ ಸಾರ್ವಭೌಮತೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸುವ ಹಾಗಾಗಬೇಕು. ಅದು ಪ್ರಗತಿಯೇ ಸಮಾಜದ ಲಕ್ಷಣ.

ಆದರೆ ನಾವಿಂದು ಇಂಥ ಸಮಾಜವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೇ? ಶ್ರೀಮಂತರು ಇನ್ನಷ್ಟು ಶ್ರೀಮಂತರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಬಡವರು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಡವರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಜಾತಿ, ಪುರುಷಪ್ರಧಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ಹಿಂದೆಂದಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಕ್ರೂರವಾಗಿ ಇಂದಿನ ಯುವಜನಾಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿವೆ.

ಈಗ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಈ ಎಲ್ಲ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅನಿಷ್ಟಗಳು ತೊಲಗಿ ಹೊಸದೊಂದು ಸಮಾಜ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಂಬಿದ್ದೆವು. ಎಂಬತ್ತು, ತೊಂಬತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ವರದಕ್ಷಿಣೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹಲವರಿಗೆ ನಾಚಿಕೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿತ್ತು. ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಒಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆ, ವರದಕ್ಷಿಣೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಪರಾಧ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾವು ವಿಧವಾ ವಿವಾಹದ ಕುರಿತು

ಬಿಜವಾಡ ವಿಲ್ಸನ್
ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತೆ

ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಬಾಲ್ಯವಿವಾಹ ತೊಲಗಿಸುವ ಉತ್ತುಕತೆಯಲ್ಲಿದ್ದೆವು. ಅಂತರ್ಜಾತಿ, ಅಂತರಧರ್ಮೀಯ ಮದುವೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಇಂದು ವರದಕ್ಷಿಣೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೆಮ್ಮೆಯ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಅಂಥ ಹಲವು ಪ್ರಕರಣಗಳನ್ನು ನಾನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತೇನೆ. ಎಂಬತ್ತು ತೊಂಬತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಿ, ನಾವು ಯಾವ ಪ್ರಗತಿಯ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೋ, ಇಂದು ತದ್ವಿರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಚಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಬಿ.ಆರ್. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರ ಮಾತುಗಳು ನೆನಪಾಗುತ್ತವೆ. 'ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ವಿಮೋಚನೆಯ ರಥವನ್ನು ನಾವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದೇವೆ. ನಿಮಗೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದ್ದರೆ ಇದನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯಿರಿ. ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ; ಆದರೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಬೇಡಿ' ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಆದರೆ ನಾವಿಂದು ಅವರ ಮಾತಿಗೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಬಡತನ, ಹಸಿವು, ಅಸ್ವಶ್ಯತೆ, ನಿರುದ್ಯೋಗ, ಪುರುಷ ಪ್ರಧಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಲಿಂಗತಾರತಮ್ಯ, ಅನಕ್ಷರತೆ, ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನಾಂಗಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಹಿನಿಯಿಂದ ಆಚೆಗೇ ಇರುವುದು - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅಸ್ಪಷ್ಟ ಸಮಾಜದ ಲಕ್ಷಣಗಳು. ಈ ಎಲ್ಲ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರದ ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಬಗೆಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ನಾವು ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ 78ನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತಷ್ಟು ವಿಕೃತರೂಪತಾಳಿ ನಮ್ಮೆದುರು ನಿಂತಿವೆ.

ಇಂದು ಧಾರ್ಮಿಕ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರೂ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಅಸುರಕೃತೆಯ ಭಾವವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮುಸ್ಲಿಮರಿಂದ ನಮಗೆ ಆಪಾಯವಿದೆ; ಅವರು ನಮ್ಮ ಜಾಗವನ್ನು ಅತಿಕ್ರಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಅವರು ಆತಂಕಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಅಸುರಕೃತೆಯ ಭಾವವನ್ನು ಬಿತ್ತಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ನನ್ನ ಕನಸಿನ ದೇಶ ಇದಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಮೌಲ್ಯಗಳು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳು, ಮಾನವೀಯ

ಭಾರತ ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎಂಬ ಸ್ಪಷ್ಟ ಸುಂದರ ಕನಸು ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ. ಇಂದು ನಾವು ಆ ಕನಸಿಗೆ ಬೆನ್ನುಹಾಕಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಜನರನ್ನು ಆವರಿಸಿರುವ ಮಂಕು ಸರಿದು, ದೇಶ ಪ್ರಗತಿಪಥಕ್ಕೆ ಮರಳುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ 2020 ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಲಿ.